

A jelek értünk vannak

Alkalmom: vasárnap
advent 1.
Dátum: 2018.12.02.

Ige: Lk 1,5-25

Jn 20,31 Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.

Kedves Testvérek!

1. Ki ismeri azt a mondást, kifejezést, hogy „vihár előtti csend”? Természetesen számítottam arra, hogy ilyen sokan ismerik ezt a jelzót. Már sokszor megfigyeltem azt a természeti jelenséget, amikor csendesen fúj a szél, csivitelnek a madarak, az élet zaja hallatszik. Majd hirtelen elcsendesedik minden. Szélcsend lesz. Az állatok gyorsan elnémulnak és elbújnak valahova. És egyszer csak megdörren az ég, villámok cikáznak, és váratlanul erős, szinte viharos szél támad, és már szakad is az eső.

Valahányszor ezt a történetet elolvasom, mindig olyan érzésem támad, mintha egy ilyen vihar előtti csend éppen véget érne.

A próféták már évszázadokkal korábban, az ószövetségi időkben megjövendölték a Messiás megszületését. Gondoljunk pl. Ézsaiás prófétára, aki a felolvasott történet előtt már több mint 700 évvel korábban így szólt: „*Ezért maga az ÚR fog jelet adni nektek: Íme, egy fiatal nő, aki most várandós, fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezi majd el.*” (Ézs 7,14) Vagy gondoljunk Zakariás prófétára, aki Jézus virágvasárnapi jeruzsálemi bevonulásáról jövendölt: „*Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán.*” (Zak 9,9)

Aztán a próféták elhallgatnak, és hosszú időre megszűnik a prófétálás. Eltelik több mint 400 esztendő úgy, hogy nem voltak próféták és nem volt prófétálás. Ez a négy évszázad pedig olyan volt, mint a vihar előtti csend. Nem maradt fenn ebből az időből semmilyen írat, ami belekerült volna a Bibliába. Persze a történelemből lehet tudni, hogy a zsidó nép milyen viszontagságos időket ért meg. Hogyan váltották egymást a dinasztiák, és milyen háborúkat kellett megvívniuk, hogy a nép fennmaradjon. De ezen kívül nem tudni erről a korszakról szinte semmit sem.

2. Lukács evangéliumának első két fejezete azonban enged megsejteni néhány dolgot, hogyan telt el az a csendes időszak a nép életében.

A felolvasott 1. fejezetből kiderül számunkra az, hogy a jeruzsálemi templomban rendkívüli precizitással és szép rendben folytak az istentiszteleti szertartások. Minden napnak, hétnek és az egész évnak megvolt a maga szép rendje. A papok pontosan követték Mózes törvényét, hogyan kell szabályosan bemutatni a különböző áldozatokat. Amikor nagyobb ünnep volt, akkor egyszerre sok pap szorgoskodott, és végezte az áldozatok bemutatását és az imádkozás szolgálatát.

Így történt Nagy Heródes, Júdea idejében is. Zakariás pap is így végezte a templomi szolgálatát. Éveken, évtizedeken át kitartóan, és végtelenül hűségesen, ragaszkodva az atyák hagyományaihoz és a mózesi törvényekhez.

Zakariásról és feleségéről nagyon sok jót írt le Lukács evangélista. Ezt írja Lukács:

- híres papi családból származtak: **Zakariás** Abijá rendjéből; **Erzsébet** származása pedig egészen Áronig vezethető vissza
- igazak voltak mindketten
- feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint: gyakorlatilag még a rosszakaróik sem találtak volna semmi kivetni valót a múltjukban.

Egyetlen hiányosságuk volt, erről azonban nem tehettek: Erzsébet meddősége miatt nem született gyermekük. És idős koruk miatt pedig már reménykedni sem lehetett a gyermekáldásban.

És ott élt Jeruzsálemben egy másik igaz és kegyes ember, aki „várta Izráel vigasztalását”. **Simeonnak** hívták ezt a szintén idős embert.

Lukács még megemlítette **Anna** prófétanőt is, aki „igen idős volt, már közel járt a 90-hez. Ez az özvegy prófétanő „böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal”.

Próféciaik nem maradtak fenn ebből a korból, az Ószövetség és az Újszövetség közötti korból. Olyan időszak volt ez, mint vihar előtt a csend. A hűségesek várokoztak a megígért Messiasra, és böjtöltek és imádkoztak. A Mindenható Isten pedig látszólag nem csinált semmit, csak **várokoztatta népét**, Izráel.

Mindenki érezte, tudta azt, hogy előbb vagy utóbb történnie kell valaminek, hogy Isten biztosan cselekedni fog, de hogy mikor és hogyan avatkozik bele a történelem menetébe, azt nem tudták.

3. **Várni és sietni** – ez figyelhető meg sokhelyen a Bibliában. Várni és sietni – ez jellemző erre az időszakra is. Több mint 400 évet kellett várni az utolsó prófécia után, 20 nemzedék váltotta egymást, akik vártak anélkül, hogy bármi kijelentést, hogy a korábbi ígéretek megerősítését kapták volna. A hűségesek vártak és imádkoztak, és közben végezték munkájukat a nyájuk mellett, vagy a templomban, vagy a földeken.

Lukács evangélista feljegyezi, hogy Heródes idejében **Isten megtörte a csendet. Jeleket adott.** És az emberek lassan figyelni kezdtek a jelekre.

Akkor éppen Zakariás papnak kellett bemenni a Szentek Szentjébe, hogy illatáldozatot mutasson be. Ott jelent meg számára Gábiel angyal, aki egy gyermek születését ígérte az idős és meddő házaspárnak. Ehhez az ígérethez pedig társult Zakariás megnémulása – számára és a nép számára ez volt az első jel, hogy valami rendkívüli dolog van készülőben.

Mennyire különös az, hogy kb. 30 évvel később éppen az a Keresztelő János kérdezi Jézustól, hogy *„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”*, akinek az apja, Zakariás előbb megnémul, majd János születését követően újra képes lesz beszélni. Jézus akkor ezt válaszolja Keresztelő Jánosnak: **Menjete el, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek hirdettetik az evangélium, 23 és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.** (Lk 7,22-23) Jánosnak is meg kellett értenie, hogy a jelek, az **isteni jelek értünk vannak, hogy azokat felismerve megértsük Isten akaratát.**

De térjünk vissza a leendő apához, Zakariáshoz. Zakariásnak az angyal kijelentése után még el kellett végezni még a templomi szolgálatot, ami több napig tartott. Biztosan alig várta már, hogy végre hazamehessen, és némaságának történetét leírja, elmesélje feleségének, Erzsébetnek. Képzeljük el, hogy ott van ez az idős ember, akinek megjelenik egy mennyei lény, egy isteni követ, egy angyal, aki ráadásul csodálatos ígéretet mond neki, és ő pedig képtelen mindezt elmondani feleségének. Sőt, képtelen akár csak egyetlen szót is kimondani. Tele van szíve örömmel és mondani valóval, de képtelen beszélni, és csak egy töredékét tudja mindennek leírni.

És ott van a háttérben az idős Simeon, aki *„azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát.”* (Lk 2,26) Simeon pedig hitte a lehetetlent. Hitt annak a kijelentésnek, amit a Szentlélek adott tudtára neki.

4. A kegyelmes Isten úgy látta jónak, hogy véget vet a csendnek, és **elindítja a megváltás eseményeinek sorát.** El lehet azon gondolkozni, hogy miért kellett ennyi időt várni erre? Miért várakoztatta évszázadokon át Isten az Ő népét?

Talán az egyik lehetséges magyarázat erre az lehet, hogy amire az ember nagyon sokat vár, azt sokkal jobban meg tudja becsülni. De ez nem feltétlenül van így, mert emberek vagyunk.

Isten mégis úgy tartotta jónak, hogy azok, akik benne bíznak, azok várakozzanak a szabadításra. A próféták által megjövendölt ígéretek igazak voltak és be kellett teljesedniük. Azonban senki sem gondolhatta azt, hogy Isten szabadítása automatikusan bekövetkező esemény.

És azt sem szabad gondolnia az embernek, sem nem hihet abban, hogy a várakozásával érdemli ki azt, hogy Isten végre cselekedjék. Nem szabad ma sem azt hinnünk, hogy Isten akkor fog cselekedni, ha mi már eleget vártunk, és a mi várakozásunk hatotta meg Istent.

Nagyon fontos szerepe van a várakozásnak, de nem abban, hogy valamit kiérdemeljünk és várakozásunk jutalmaként azt megkapjuk. Hanem **a várakozásnak abban van szerepe, hogy megtanulunk Istenre ráhangolódni, megtanulunk Istenre odafigyelni, és Tőle, a kegyelméből és irgalmából létezni.**

Amikor megvárakoztat bennünket az Úr, akkor abban segít nekünk, hogy jobban rá tudjunk figyelni, és képesek legyünk jobban hinni és bízni Benne.

Zakariásról azt olvastuk, hogy igaz és kegyes ember volt feleségével, Erzsébettel együtt. És mégis, Zakariásnak is meg kellett tanulni a leckét: hogyan higgyen Isten szavának, és hogyan bízza az Úrra az ő életét.

Nem ment ez neki sem könnyen. Először kételkedett, majd lassan, hónapok sora alatt ért meg benne az Úr iránti feltétlen bizalom és hit. Hónapok kellettek ahhoz, hogy felkészült legyen János születésére, aki „öröme és vigassága lesz neki”.

5. Kedves Testvérek! Adventbe léptünk mi is. A várakozás időszakába. Kegyelmes Urunk nagy dolgokat készít számunkra, melyekre azonban még várunk kell. De addig is, **míg várakozunk, Urunk ad nekünk jeleket.** Ezek a **jelek értünk vannak.** A kérdés az, hogy mit kezdünk ezekkel a jelekkel? Felismerjük-e ezekben Urunk akaratát? És felismerjük-e a jelekben azt, hogy nekünk mi a feladatunk, vagy miben kell növekednünk még az ígéretek beteljesedése előtt?

Egykor Heródes király idejében az emberek többsége nem törődött a jelekkel. Voltak azonban kegyes és istenfélő, igaz emberek, mint Zakariás pap, Erzsébet, Simeon és Anna prófétanő, vagy akár a napkeleti bölcsek, akik figyeltek a jelekre, és felismerték azt, hogy Isten hamarosan cselekedni fog, ezért nekik készen kell lenniük Isten cselekvésére.

Jelek ma is vannak. Azonban észre vesszük-e ezeket a jeleket? Keressük-e tudatosan a jeleket, vagy egyszerűen túl sok impulzus ér nap, mint nap bennünket, és már képtelenek vagyunk észrevenni Isten impulzusait? Meglátjuk-e Isten jeleit?

Befejezésül szeretnék egy isteni jelet felmutatni számotokra: az Igét, a Bibliát. János apostol ezt írja erről a jelekről: **Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.** (Jn 20,31).

Igen, ez a legfontosabb, hogy mi higgyük, hogy Jézus a Krisztus, Jézus a Felkent, a Messiás. Higgyük, hogy Jézus az Isten Fia, és e hit által életünk, örök életünk legyen az Ő nevében. Ámen.

Loment Péter lelkesz